

Kórtörténet a 3/3-asból

A főnővér bejött a kórterembe és szomorú arccal közölte, hogy a járvány miatt tilos holnaptól a látogatás. Bármit küldeni, illetve kapni csak a portaszolgálaton keresztül pontos névvel és szobaszámmal ellátva lehet – mondta, majd száj-orrvédőket osztogatott nekünk is arra az esetre, ha ki tudunk majd menni a folyosóra.

Icuka, aki be volt rácsozva, csak fogdosta a „maszcokat”, kezére csavarta azok „hosszú lábait”, és nem értette, hogy mi történt. Szótlanul maga elé meredt: mi lesz most vele? Sehogysem tudta felfogni, hogy ezután nem jöhetnek be a rokonai - akik órák hosszan beszélgettek vele, no meg egymással. Az a sok kaja, amit hoztak, persze mind a szemétben landolt.

Néhány gyógyszere a pacskere mellett lapult. Két rövid hálóing volt rajta, nem másért, mint mondta, azért mert mindig tisztát kell felvenni. Már előre tiltakozott az esti mosakodás, a fürdetés miatt, hiszen ő tiszta, nem dolgozott semmit, a sok mosakodás árt a bőrnek.

-Úgy van – hangzott el másik ágyszomszédomtól, Gizikétől. – Olvastam valahol, a pici babáknak is árt, tiltja is több orvos.

Gzikét amúgy, mintha a Molier-i „képzelt beteg”-ről mintázták volna. Neki minidig fájt valamije, ami persze állandósulni látszott, és igenis ő cukorbeteg. A kezelőorvos által összeállított gyógyszerek mellett saját, „jól bevált” piruláit is bespájzolta. Volt, amikor lebukott: megfogadta, hogy kidobja őket, és megköszönte nekem, hogy nem árulkodtam. Már számolta a napot, hazamegy, de ez a karantén? Gyerekei „Ámerikában” vannak, irtó jó volt eddig nekik, csodás ház, nyaralások, az unokái mind mérnökök. „Ha haza megyek, majd kell keresnem valakit, hogy gondozzon, a tolószékbe se tudok beleülni” – mondja. Amúgy az ágya tele volt színes újságokkal, a köntöse, a törölközője a párnája alatt, kenyerek a fiókban – hátha majd szükség lesz rá. A nővér mindig rendet rakott nála, sokszor elmondta, hogy semmi fölösleges nem lehet az ágyban és „tessék felülni”! „Nem tudok!!!” – és elkezdett sírni, amit sokszor csinált, de észrevettem, hogy nem jön könny a szeméből. - Ne sírjon, drága! – vigasztalta a nővérke – ha betartja, amit az orvos mondott, hamar meggyógyul.

Három óránként, vagy szükség szerint jött a pelenkacsere... A szomszédomnál egyet félszemmel végignézttem, a végén csak a nővér mozdulatait, arckifejezését láttam, a

nyugodtságot, a türelmet, és a „köszönömöt” elhárította: ez természetes, ez kötelességünk, elutasította a zsebébe tenni akarót is.

A gyerekeim állandóan érdeklődtek: anyu, hogy bírod? Mit küldjünk? Mondtam nekik, hogy javulgatok, a gyógyszereket beveszem, a kezeléseket kibírom, nem nyűgösködöm és az ebéd is jólesik. Az egyre nehezebb vírushelyzetet mondták, sok a fertőzött, növekszik a halottak száma, tanácstalanok, nyugtalanok az emberek, mi lesz a munkahelyekkel, néhányan pánikot vizionáltak.

Szobatársaimnak be kellett számolnom a napi helyzetről, amit hallottam vagy olvastam. Ők a maguk módján álmélkodtak és hálálkodnak is nekem, milyen jó, hogy tudok már mozogni és segíték nekik: valami mindig leesik, valami mindig hiányzik – egy kanál, egy tükör, hol mi? vagy nem működik a telefon...

A szövegelés szinte állandóan ment a szobában – kivéve, ha a kezelőorvos vagy az ápolónő jött be, akik teljes védőfelszerelésben voltak éjjel-nappal. A takarítónő naponta még a párkányt is lefertőtlenítette.

„Ha hazamegyek, ugye eljössz hozzám? Megmutatom gyönyörű kertemet, olyan finom szőlőt, még nem ettél, mint az enyém – invitált Icuka, és miután megsimította hófehér haját, összekulcsolta a kezeit.

Megfigyeltem, hogy az orvosok, a nővérek – de még a kiszolgáló személyzet is - a folyosón mintha nagyobb lépésteppóra váltottak volna. Siettek, majdhogynem rohantak papírral, dossziéval, miegymással a kezükben, miközben egyidőben legalább három szoba vészvillogója piroslott.

Megmondom, engem semmi nem nyugtalanított vagy zavart. Ösztönösen, néha összeszorított fogakkal koncentráltam arra, hogy meggyógyuljak, s ha mosolyt láttam az orvos arcán, azt biztatásnak vettem. Izgatottan vártam a családom, a barátnőim, az ismerősök telefonjait, ők is nyugtattak, és biztattak arról, hogy a szakemberek uralni fogják a helyzetet.

Egy idő után már, ha fájt is valamim, úgy éreztem, hogy „nem fáj”.

Az éjszakai mocorgásokat, a horkolásokat, a gyakori „álombeszédeket” szinte észre sem vettem, vagy inkább próbáltam nem tudomást venni róla. Az egyik éjjel viszont „segítség! segítség! - hallatszott a mellettem lévő ágy felől. Nem tudtam mire vélni a dolgot, felültem és láttam Icuka kissé eltorzult arcát, a teste remegett. Nyugodj meg! – csitítottam – nincs semmi baj, aludj! Csengettem és rögtön jött a nővér, aki nyugtatgatta, megigazította az ágyát és megitatta.

Lecsendesedett, megpihent, ám egy rövid idő múlva hallottam: „Üdvözlégy Mária, malaszttal teljes! Az Úr van teveled.....”, és hosszú perceken át ismételte teljes szövegével. Csak hallgattam és összeszorult a szívem...

És csend lett...

Nagy jövés-menésre lettem figyelmes az ágyánál. Igazgatták, tapogatták a nénit, különféle „szerkezeteket” hoztak, amit nem ismertem, rákötötték az infúziót, a testére tappancsokat tettek, az ügyeletes orvos meghallgatta... Gyors mozdulatokkal intézkedtek... Senki nem szólt egy árva szót sem... Pár másodperc múlva, jóérzéssel konstatáltam, hogy levették Icukáról a szerkezetet és kitolták a gépeket, bizonyosan jól van már – gondoltam.

Majd jött egy férfi ápoló, az ágyhoz ment és miközben segédkezett, alig hallhatóan énekelte: „Elmegyek, elmegyek...”

Elment. Itt hagyta a földi világot.

Engem kiküldtek a folyosóra. S csak néztem mereven magam elé... Pár óra elteltével nekem a fémkoporsó ide-oda tologatása fülsiketítően és bántóan hatott.

xxx

Kigyógyultam. Meggyógyultam.